Anul 134 Sibiu, 15 decembrie 1986 Nr. 47—48/1986

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A SIBIULUI

HRISTOS SE NAȘTE, MĂRIȚI-L!

IMANUEL

„Cu noi este Dumnezeu"

Ne-a ajutat Dumnezeu să ajungem să sărbătorim din nou ziua aceasta în care ni s-a descoperit *„taina cea din veac ascunsă"* (Rom. XVI, 25; Col. I, 26), zi în care învățătura noastră creștină ne propune să medităm adînc și să ne situăm personal față de evenimentul pe care îl retrăim, și anume *Nașterea Domnului.*

Taina aceasta era: că într-o zi Dumnezeu se va întrupa printre oameni, precum prevestise „în chip umbrit" proorocul Isaia, că „la plinirea vremii" o Fecioară va naște, în ciuda și împotriva legilor naturale ale nașterii oamenilor, deci pe cale minunată, supranaturală, un fiu al Cărui nume va fi *Imanuel* (Isaia VII, 14).

Taina era deci și aceasta că identitatea reală a acestui Fiu era ascunsă chiar în numele Său, căci *Imanuel,* în limba ebraică în care a scris Isaia, se tîlcuiește: *Cu noi este Dumnezeu.*

Taina aceasta era, că El, Cel vechi de zile, El, Cel fără de început și fără sfîrșit, El, Creatorul cerului și al pămîntului, Părintele cel veșnic al cosmosului va veni să fie ca oamenii, să trăiască printre ei, să trăiască viața lor de nevoi și lipsuri, de împliniri și speranțe, să se bucure și să se întristeze ca ei, să se arate solidar cu ei. Știindu-i dezorientați în fața tainelor care îi depășeau, va veni să-i învețe despre Sine, despre ei, despre rostul lor pe pămînt, și să le deschidă ochii minții ca să vadă că acest rost se prelungește în lumea de dincolo, că nu sînt supuși unei existențe efemere, ci că li s-a dat existență veșnică, existență care trebuie pregătită de aici, prin fapte bune și prin credință.

Taina aceasta era: că oamenii nu sînt singuri, că nu sînt ca iarba cîmpului care se usucă și dispare, că nu sînt ca pădurea care se taie, se arde și se preface în cenușă, ci că viața din om e o minune și un dar divin, care nu se poate asemăna cu nimic din această lume. Suflarea Domnului care i-a dat viață omului, nu e supusă stricăciunii și morții.

Taina aceasta era, și aceasta s-a descoperit prin *Nașterea Domnului* și prin învățătura Lui, că toți am fost creați cu o anumită destinație pe acest pămînt, cu o anumită responsabilitate față de conservarea, organizarea, înfrumusețarea și desăvîrșirea ei prin muncă, cu o mare responsabilitate unii față de alții și față de aproapele nostru.

Acest eveniment extraordinar și unic îl sărbătorim noi astăzi, întîmpinîndu-l cu sufletul încărcat de emoție, inundat de o lumină lăuntrică, lumină care dă sens, dă înțeles și deschide cale sigură vieții, eliberînd-o de îndoieli și de neștiință. Căci prin Nașterea Domnului, *„răsărit-a lumii lumina cunoștinței",* precum cîntăm toți în aceste zile.

Nu este nici unul printre noi cei credincioși, care să nu-și rememoreze astăzi adîncile simțiri și impresii din copilărie, primite atunci cu credință neîndoielnică. Nu e oare extraordinar faptul că pruncii înțeleg Nașterea Domnului, chiar înainte de a bănui noi că au instrumentele înțelegerii? Și iată că le au.

Într-o zi ca aceasta însă se petrece și o altă transformare minunată. Adulții se întorc ei înșiși la puritatea copiilor și le pregătesc acestora bucurii, uneori de negrăit pentru ei și le împodobesc pomul

(Continuare în pag. a 2-a)

Dr. ANTONIE PLĂMĂDEALĂ
Mitropolitul Ardealului

CRĂCIUN ROMÂNESC

Crăciun românesc cu colinzi și datini străbune te scufunzi în amintirile noastre ca să ne redescoperim în aura copilăriei, curați la suflet, buni și veseli, purtînd o lirică a frumuseții, a candorii, a bucuriei, a simplității curate.

Crăciun românesc tu vii în casele noastre sub pecetea tainei să ne bucurăm de Pruncul care în Vifleem se naște sub bolta înstelată plină de îngeri, cari psalmodiază cîntarea păcii: „Mărire întru cei de Sus, lui Dumnezeu, pe pămînt pace și între oameni bună învoire."

Cu zîmbet bun de mucenic ascultăm colindele române cari sînt sufletele noastre și pe care ca pe o taină mare noi le-am purtat la sîn de-a lungul istoriei.

Crăciun românesc te privim în lumina dulce a ochilor, în lumina inteligenței neadormite ca pe un purtător al unui mesaj de pace, de puritate și frumusețe. În floarea ta rîul luminii n-are stingeri. Te găsim acasă lîngă sufletul grădinii, lîngă mumele noastre aplecate cu duioșie peste leagăn sub privirea blîndă a Precestii din icoana cu ștergar. În culorile încețoșate ale nostalgiei, amintindu-ne de mumele noastre într-o Noapte înaltă și sfîntă ca aceasta, mărturisim că:

Pe aceste fără seamăn plaiuri
De cînd e rîu, de cînd e ram,
Lumină dau dintotdeauna
Femeile acestui neam.

Crăciun românesc te așteptăm cu aurul speranței, cu pîinea și sarea prieteniei, cu încrederea în bunătatea originară a omului, te așteptăm cu palmele miruite de sudoare.

Crăciun românesc despre tine vorbesc vechi hrisoave cu peceți domnești, vorbește sufletul de baladă și de vitejie, vorbește țăranul nostru care vine din noianul trecutului aplecat pe plug cu gestul muncii neîntrerupte și îndărătnice, vorbește țara aceasta care cîntă lucrînd.

Crăciun românesc te vestim cu steaua fierbinte a iubirii pentru ca lumea să meargă înainte prin bucurie. Te vestim omagiind o viață închinată muncii și disciplinii la tribuna credinței noastre că:

„Noi sîntem din cei cu gîndul
Pașnic din părinți, din fii,
Noi sîntem aici acasă
Noi aici vom veșnici."

Cu limbă de aramă te vestesc bisericile și mănăstirile toate și-n seraficul, noptaticul colind, oglindim țara ochilor noștrii: România, pămînt al tuturor zărilor, țară pentru oaspeți și pentru copii ei, lipie caldă, ca o vreme de pace în care se reflectă bucuria și frumusețea bunătății și a dragostei.

Crăciun românesc, praznic de bucurie,
Augur de pace și mărturie
Pentru o viață frumoasă și bună
Fără neguri și fără furtună.

Prot. *Ștefan Tascianu*

O, ce veste minunată!

O, ce veste minunată
În Vifleem ni s-arată
Astăzi s-a născut
Cel făr-de-nceput
Cum au spus proorocii
Că la Vifleem, Maria,
Săvîrșind călătoria
Într-un mic sălaș,
Lîngă acel oraș
A născut pe Hristos.
Pe Fiul în al Său nume,
Tatăl L-a trimis în lume,
Să se nască și să crească,
Să ne mîntuiască.
Păstorii văzînd o zare,
Din cer o lumină mare,
Ei fluierau, îngerii cîntau
Și cu toții se bucurau.

TELEGRAMĂ

Excelenței Sale
Domnului NICOLAE CEAUȘESCU
Președintele Republicii Socialiste România
BUCUREȘTI

Cu sentimente de entuziasm și inexprimabilă bucurie am participat la evenimentul istoric și fericit al alegerii și întronizării ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române a destoinicului mitropolit Teoctist.

Cu această ocazie ne-am întîlnit din nou cu generosul popor român, constatînd progresul impresionant al acestuia sub conducerea luminoasă a Excelenței Voastre, dîndu-ne seama de prețuirea profundă a întregului popor față de persoana Dumneavoastră, lucru ce dovedește unitatea acestuia cu conducerea sa politică.

Am constatat colaborarea armonioasă a Bisericii Ortodoxe Române cu Statul spre binele eroicului și generosului popor român în vederea păstrării și permanentizării moștenirii și tradițiilor naționale, permanentizare exprimată și în renovarea monumentelor istorice și spirituale ale Bisericii și ale neamului românesc.

Contribuția Excelenței Voastre în domeniul conservării acestor monumente Vă așază în rîndul marilor și vrednicilor conducători ai acestui pămînt, făcînd din Excelența Voastră un continuator vrednic al creatorilor acestor capodopere.

DIODOROS I
Patriarhul Ierusalimului

(Continuare în pag. a 4-a)

Plenara Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste

Într-o atmosferă de înălțător entuziasm patriotic, a avut loc, luni, 8 decembrie 1986, la București, sub președinția Domnului Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România, Președintele Frontului Democrației și Unității Socialiste, Plenara Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste.

Pe ordinea de zi au fost înscrise următoarele probleme:

1. Raport cu privire la modul în care au acționat consiliile Frontului Democrației și Unității Socialiste, organizațiile de masă și obștești componente pentru înfăptuirea sarcinilor planului de stat pe anul 1986 și măsurile ce se impun în vederea mobilizării oamenilor muncii la realizarea exemplară a obiectivelor privind dezvoltarea economico-socială a țării în anul 1987.
2. Raport privind proiectul planului național unic de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România pe anul 1987.
3. Raport privind proiectele Planului financiar centralizat al economiei naționale și al Bugetului de stat pe anul 1987.
4. Raport cu privire la organizarea și desfășurarea dialogului cetățenesc în cadrul „Tribunei democrației".

(Continuare în pag. a 4-a)

Lucrările sesiunii Marii Adunări Naționale

În prezența Domnului Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România, joi, 11 decembrie a. c., au fost reluate în plen lucrările sesiunii a IV-a a celei de-a IX-a legislaturi a Marii Adunări Naționale.

A fost adoptată următoarea ordine de zi:

1. Validarea alegerii unor deputați în Marea Adunare Națională.
2. Proiectul Legii planului național unic de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România pe anul 1987.
3. Proiectul planului de dezvoltare a agriculturii, industriei alimentare, silviculturii și gospodăririi apelor a Republicii Socialistă România pe anul 1987.
4. Proiectul Legii bugetului de stat al Republicii Socialiste România pe anul 1987.
5. Programul privind autoconducerea și autoaprovizionarea pentru asigurarea bunei aprovizionări a populației cu produse agroalimentare și bunuri industriale de consum pe perioada 1 octombrie 1986—30 septembrie 1987.
6. Proiectul Legii privind organizarea Congresului și conferințelor județene ale oamenilor muncii, alegerea și atribuțiilor organelor acestora.
7. Proiectul Legii privind organizarea congresului și conferințelor județene ale țărănimii, ale tuturor oamenilor muncii din agricultură și gospodărirea apelor, alegerea și atribuțiile organelor acestora.
8. Proiectele de legi pentru aprobarea decretelor cuprinzînd norme cu putere de lege emise de Consiliul de Stat.

(Continuare în pag. a 4-a)

IMANUEL

(Continuare din pag. 1)

de Crăciun, le dau daruri ca din partea Celui născut, conceput în chip paradoxal ca *„mititel și înfășețel“*, dar și ca *„Moș Crăciun“*, Cel care veșnic se naște și veșnic e „Vechi de zile“ — Dumnezeu! Părinții colindă sau ascultă împreună cu copiii sfintele noastre colinde, vestitoare ale Nașterii, cîntate pe melodii străvechi românești, care ne dau sentimentul legăturii cu înaintașii noștri întru aceeași credință, iubind aceleași melodii și obiceiuri, pe care ni le-au transmis ca pe un testament sfînt, ortodox și românesc.

*

Trebuie să recunoaștem și să cunoaștem însă, și să nu ocolim nici faptul că unii dintre noi, mulți chiar dintre credincioși, mai ales dintre intelectuali își pun adesea întrebări dramatice în legătură cu evenimentul întrupării pe pămînt a lui Dumnezeu. Evenimentul li se pare imposibil. Cum adică? Să fi fost El, Iisus, pruncul și apoi bărbatul din Nazaret, răstignit și înviat, a cărui a 1986-a naștere o aniversăm noi astăzi, cu adevărat Dumnezeu? Să fi fost El cel anunțat de proorocul Isaia? Și nu cumva îl interpretăm noi greșit pe Isaia? S-a petrecut, cu adevărat, acest fapt extraordinar al întrupării, viețuirii și propovăduirii printre noi a lui Dumnezeu în persoană, a unuia din Treime, a Fiului Cel *„de o ființă cu Tatăl“*, așa cum mărturisim în simbolul Credinței?

Cei în sufletele cărora se strecoară îndoiala, pornesc adesea tot de la Sfînta Scriptură și de la cuvintele Domnului, care zice: *„Nu se poate om care să mă vadă și să rămînă viu“* (Ieșire XXXIII, 18—20). Chiar lui Moise nu i-a arătat decît slava Sa și nu ființa Sa, care este dincolo de puterea de cuprindere a minții și a ochilor omenești. Fericitul Augustin spune că a voi să-L înțelegi pe Dumnezeu în întregime, e o întreprindere asemănătoare cu aceea a unui copil care ar vrea să mute marea într-o gropiță săpată de el în nisipul plajei. De la Dumnezeu putem avea doar *Cuvîntul* Său, nu pe Sine care e Duh, mai presus de orice înțelegere și închipuire omenească. Cum dar putem noi pretinde că Dumnezeu s-a lăsat văzut, că a venit pe pămînt, în persoana lui Iisus Hristos, cînd însăși Scriptura pare că ne contrazice?

Ceea ce spune Dumnezeu în Scriptură este adevărat. Dar e tot atît de adevărat și faptul că Dumnezeu *„ascundea o taină“* nedescoperită celor vechi, dar care urma să fie descoperită „la plinirea vremii“, și taina tocmai aceasta s-a dovedit a fi: *Întruparea Sa pe pămînt*. Oamenii n-ar fi putut urca ei înșiși niciodată pînă la Dumnezeu. Nici Moise n-a urcat. Nici filozofii care au încercat. Se ajunge la efecte, adică se constată lucrarea lui Dumnezeu, dar cauza, adică El, rămîne nevăzută. Dacă am fi rămas însă numai la Dumnezeu, ne-ar fi rămas străin, și noi străini de El pe vecii vecilor. De aceea a hotărît El să ni se arate, neputînd noi să-L vedem. A hotărît *El* să coboare neputînd noi să urcăm la El. Și ca să nu ne înunde cu măreția și slava Sa, a hotărît să coboare sub chipul unui prunc, cu care să ne obișnuim, de care să nu ne temem, care să crească împreună cu noi și așa, la plinirea vîrstei mature să ne învețe prin cuvînt și prin minuni, să ne convingă că e Fiul Tatălui celui veșnic, și să dărîme peretele cel vechi, despărțitor, care spune că *„nimeni nu poate să-L vadă pe Dumnezeu și să nu moară.“* El a venit să-L facă văzut pe Dumnezeu prin Sine, Fiul lui Dumnezeu, precum și spune: *„Eu sînt în Tatăl și Tatăl este întru Mine — Cel ce M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl“* (Ioan XIV, 9—10).

Întruparea Fiului, sub chip smerit de prunc omenesc, într-o iesle săracă, deșertîndu-se de slava Sa cerească (Filipeni II, 5—8), a fost modalitatea lui Dumnezeu de a se face înțeles de oameni, de a comunica și a dialoga cu ei, fără a-i copleși prin măreția Sa, fără a le limita libertatea pe care le-o dăruise la creație, fără a le anula responsabilitatea, ci dimpotrivă lăsîndu-le posibilitatea de opțiune între bine și rău, potențele personale spre desăvîrșire prin credință, evlavie, iubire. I-a lăsat posibilitatea să se organizeze singuri, să-și realizeze destinul prin muncă, dar să știe, în același timp, că toate vor fi supuse la sfîrșit judecății, pe baza unui cod moral pe care l-a și dezvăluit prin cuvintele: *Iubiți-vă unii pe alții* (Ioan XIII, 34); *Fiți desăvîrșiți* (Matei V, 48), *„Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi lor“* (Matei VII, 12).

Nu este, așadar, îndreptățită îndoiala celor care nu văd în Iisus întruparea lui Dumnezeu pe pămînt. El a zis că a venit să împlinească, să completeze *Legea*, deci și ceea ce îi spusese Dumnezeu lui Moisi fusese valabil numai pentru Moisi și pentru vremea și împrejurările în care s-a întîlnit el cu Dumnezeu. Iisus a coborît ca să se arate oamenilor ca Dumnezeu. Și cum spunea odată un teolog, minunea Crăciunului tocmai aceasta este: *de a-L vedea pe Dumnezeu fără să murim, prin această vedere*, ci dimpotrivă să-L cunoaștem, să-L iubim, să-L ascultăm, să-L urmăm și să ne mîntuim.

*

Într-o lume ispitită de îndoieli cu privire la Nașterea Domnului, și nu numai la noi, ci peste tot, în toate continentele, este de trebuință să ne reîntărim cu argumente biblice, credința că Cel a cărui naștere o sărbătorim și în anul acesta, a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, așa cum l-a prevestit Isaia: *Imanuel*, adică

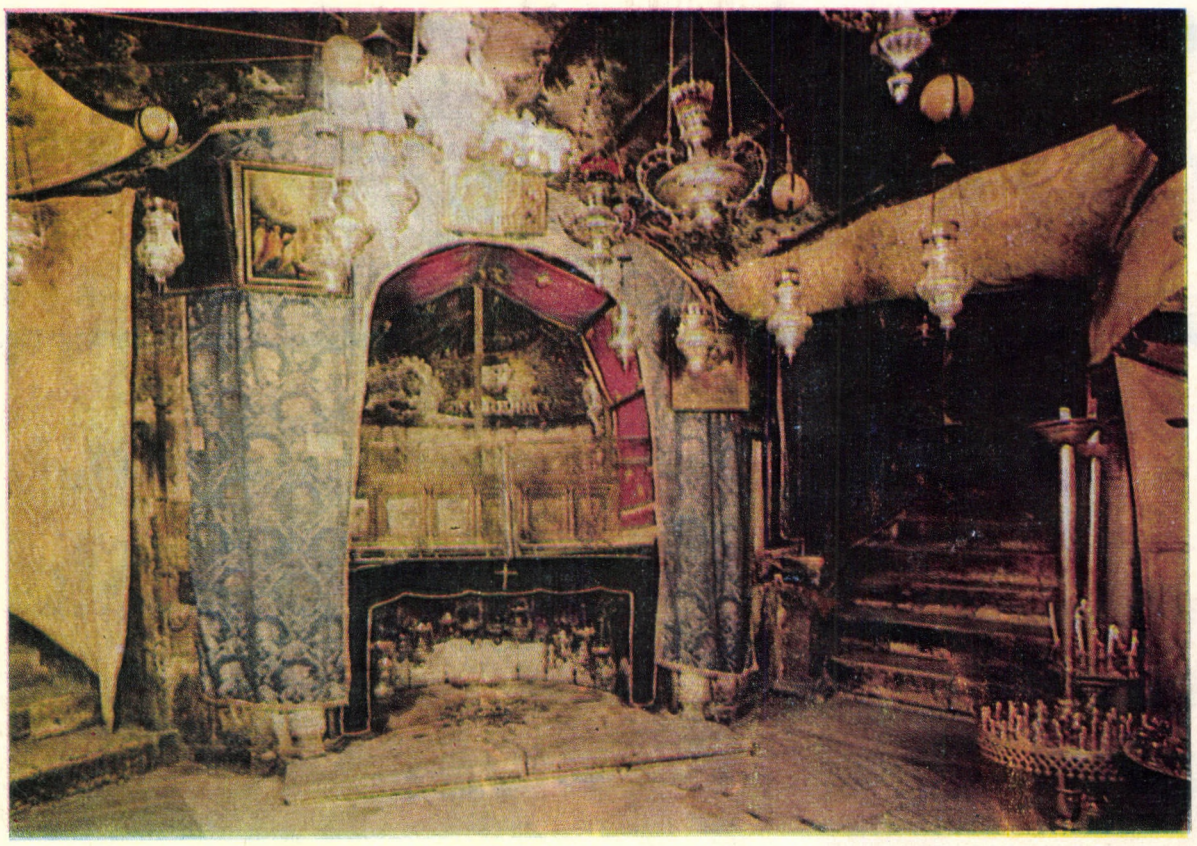

Peștera din Betleem

Cu noi este Dumnezeu, și așa cum ni L-au prezentat evangheliștii, ucenicii, prietenii și martorii vieții, ai învățăturilor, ai minunilor Lui, și în special ai *Învierii Lui*, despre care ne-au lăsat mărturii scrise și convingătoare.

Este adevărat că lumina definitivă asupra originii, naturii și personalității lui Iisus ne-o proiectează în suflete și în minți mai ales credința în Învierea Sa — precum spune marele Apostol Pavel, logicianul care își construiește tot edificiul credinței și al predicii pe faptul constatat de el, verificat de El personal prin întîlnirea cu Iisus după Înviere. Pe această bază, însușită de fiecare dintre noi, opțiunea trebuie hotărîtă și declarată *acum*, și anume aceea, că Iisus, Cel a cărui Naștere o sărbătorim azi, *a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu*.

Numai pe această credință ne putem construi solid viața noastră creștinească, cu tot ce presupune ea, cu Legea morală adusă de Iisus, cu răspunderile fixate de El pentru lumea de aici, și pentru cea de dincolo.

Învățăturile Sale se află în depozitul Bisericii, pe care preoții sînt chemați să le propovăduiască și să le asigure lucrarea în viața cea de toate zilele a credincioșilor.

Dacă pornim *acum, de aici*, de la această credință, tot restul devine limpede, tot sensul destinului nostru se descifrează, sufletele noastre își capătă liniștea și pacea de care au nevoie, pentru a trăi cinstit și creator pe pămînt, pentru a ne face datoria față de aproapele și față de societate, optimiști, generoși, eliberați de frică și de orice îndoială. Ne rămîne doar frica de păcat și de socoteala ce avem de dat pentru faptele noastre. Iisus a prevăzut însă și eliberarea de păcatele la care ne tîrăște uneori firea noastră omenească sau diavolul, prin harul dat episcopilor și preoților de a ierta pe cei care se căiesc și se îndreaptă, și a le asigura și acestora Împărăția Cerurilor.

*

Simt totuși datoria de a atrage atenția asupra unui lucru care nu trebuie uitat niciodată: e mai greu să fii creștin, decît să nu fii. Deși Dumnezeu cere de la toți oamenii aceleași lucruri, și pe toți îi ajută în mod egal (Matei V, 45), pentru că toți sînt fiii Lui, de la cei care se recunosc fii cere mai mult: să creadă în El și în învățăturile Lui, să fie buni, să ierte mai mult, să fie generoși, miloși, să iubească pînă și pe vrăjmași ca să-i îndrepte, să fie cinstiți, corecți, să dea lui Dumnezeu ce I se cuvine, dar și stăpînirilor lumești ce li se cuvine, într-un cuvînt *să fie martori* ai lui Dumnezeu și exemple de virtute, jertfelnicie și bunătate. Despre ei, despre noi creștinii zice Mîntuitorul: *„Ca oamenii văzînd faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri“* (Matei V, 16). Un creștin rău e mai rău decît un necredincios corect, pentru că se face mijloc de sminteală, îl compromite pe Dumnezeu, îi face pe alții să nu creadă în Dumnezeu, pentru că nu respectă cele poruncite de Dumnezeu, în care pretinde că crede. Despre unii ca aceștia s-a zis: *„Din pricina voastră se hulește numele lui Dumnezeu printre neamuri“* (Rom. II, 24).

Iată de ce credincioșii trebuie să fie printre cei mai buni, după cum o cere numele de creștin ortodox, adică dreptcredincios, în cuvinte și în fapte, preoți și mireni.

Să ne păstrăm aproape de Biserica strămoșească, aceea care ne-a mîntuit de 2000 de ani și care ne-a transmis adevărata învățătură, adevăratele tradiții în care întregul neam românesc a trăit, de la formarea lui pînă astăzi.

Noi ne străduim astăzi, în cadrul ecumenismului, să refacem *Biserica cea una, sfîntă, sobornicească și apostolească*, să-i întoarcem la unitate pe toți cei care au părăsit corabia Bisericii și s-au înstrăinat de ea. Și, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom reuși. De aceea, trebuie să ne ferim de cei care prin false interpretări ale Scripturii și în numele ei, ne îndeamnă nu la unitate, ci la dezbinare, la părăsirea Bisericii strămoșești, promițînd ceea ce nu pot da, ceea ce poate da numai Biserica cea adevărată, ortodoxă, adică mîntuirea sufletului.

Știm că mulți vin să ne dezbine cu Sfînta Scriptura în mînă. Și diavolul o cunoaște însă. Nu cu ea, în mînă l-a ispitit pe Iisus în pustie? (Luca IV, 9—10). Nu e o noutate. Sfîntul Pavel a prevăzut că se vor ivi asemenea *„frați mincinoși“*, care apăruseră de altfel, chiar în vremea sa (II Cor. XI, 26). Sfînta Scriptură e plină de avertismente împotriva *„falșilor profeți“*, care se prezintă cu Sfînta Scriptură, pe care o răstălmăcesc, și sub chipul unei false evlavii, urmăresc doar dezbinarea de Biserică. *„Veniți la noi!“* — zic ei. După aceasta se și pot cunoaște, că cheamă la ei, nu la Biserică.

Spre a înțelege mai bine acest lucru, e bine să ne rememorăm în aceste zile acele pasagii din Sfînta Scriptură care ne atrag atenția asupra dezbinătorilor: Matei VII, 15; XXIV, 11; I Ioan IV, 1; Rom. XVI, 17; I Cor. I, 10; Gal. I, 6—9; II Tim. IV, 2—4; Tit III, 9—11; Evrei V, 1—4; I Tim. VI, 3—5; I Tim. III, 7, 19—20; Filipeni I, 15—16; II, 3; II Tim. III, 5, 14, 16, 23; Apoc. V, 8. De aici e limpede că nu orice evlavie e de la Dumnezeu, că nu oricine e calificat să interpreteze Scriptura, ci numai cei *„care se luptă după lege“* (II Tim. II, 5), iar Legea, credința adevărată, e cea păstrată de Biserică.

Toți cei care se îndepărtează de Biserică, își vor pierde mîntuirea. Încă din secolul III un mare Părinte al Bisericii, Sfîntul Ciprian al Cartaginei, confruntat și el cu asemenea apostoli rătăciți, avertiza: *Extra Ecclesiam nulla salus = În afara Bisericii nu este mîntuire.*

Să-i sfătuim pe cei care nu cunosc aceste adevăruri, să stăm de vorbă cu ei, iar de nu vor asculta, să-i spunem Bisericii. Despre aceștia se spune: *„să vă fie vouă ca niște păgîni și vameși“* (Matei XVIII, 17). De vor asculta însă, iată ce asigurări extraordinare ne dă Sfîntul apostol Iacov: *„Fraților, dacă vreunul se va rătăci de la adevăr, și-l va întoarce cineva, să știe acela că, cel ce a întors pe păcătos de la calea lui rătăcită, a mîntuit suflet de la moarte și și-a acoperit mulțime de păcate“* (Iacov V, 19—20).

Trebuie să luptăm toți pentru unitate, nu pentru dezbinare. Așa ne va recunoaște Dumnezeu drept fii ai Săi, și asa vom întări credința: *de vom fi toți una*, cum spune Mîntuitorul (Ioan XVII, 21). Să fim o Biserică mîntuitoare în numele Domnului, prin preoții hirotoniți de la apostoli încoace, prin păstrarea traditiei si a învățăturii celei adevărate, în Biserică.

Rămînînd credincioși Bisericii, rămînem credincioși Intemeietorului ei și învățăturilor Lui, așa cum le-a lăsat El, Domnul nostru Iisus Hristos, a cărui întrupare o sărbătorim. El ne-a învățat să trăim în unitate, în pace și în bună înțelegere între noi, nu în dezbinări și împărțiri, ci a dorit ca *pacea Lui* să domnească în toată lumea (I Cor. VII, 15; Rom. XII, 18).

Prilejul sărbătoririi Nașterii Celui ce a fost numit *„Domn al Păcii“* Evr. VII, 2; Is. IX, 6; II Tes. III, 16) și *„Domn al Vieții“* (F. Ap. III, 15), să fie pentru noi toți și un prilej de a îndrepta rugăciuni fierbinți către Dînsul, ca să treacă cu vederea peste păcatele noastre. Să îndrume pașii noștri spre împlinirea poruncilor Sale. Să ne facă parte în continuare de liniștea de care avem nevoie, pentru a ne împlini destinele pămîntești pînă la capăt. Să ne ferească de toată întîmplarea cea rea, în așa fel încît chemarea îngerului care a vestit Nașterea acum 1986 de ani în Betleem, să renască în sufletele noastre speranța că va fi pe pămînt pace și *întru* oameni, ca și *între* oameni, bună voire (Luca II, 14).

Mîntuitorul s-a întrupat, ca *Prunc* să mîngîie și să ocrotească pruncii. Îl închipuim și ca Moș Crăciun, *„Cel vechi de zile“*, Veșnicul și Bunul, Tatăl nostru cel din ceruri, fiindcă știm că ne poartă de grijă tuturor. Fie ca El să renască în noi credința și dragostea și să ne dea speranța într-un an nou, plin de bucurii și împliniri.

Texte biblice care avertizează asupra „profeților mincinoși“ și a celor care încearcă să dezbine Biserica lui Hristos *

Matei VII, 15: „Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sînt lupi răpitori.“

Matei XXIV, 11: „Și mulți prooroci mincinoși se vor scula și vor amăgi pe mulți.“

I Ioan IV, 1: „Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci ispitiți duhurile de sînt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume.“

Rom. XVI, 17: „Vă îndemn, fraților, să vă păziți de cei ce fac dezbinări și sminteli împotriva învățăturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei.“

I Cor. I, 10: „Vă îndemn, fraților, pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos, ca toți să vorbiți la fel și să nu fie dezbinări în sînul vostru; și să fiți cu totul uniți în același cuget și în aceeași înțelegere.“

Gal. I, 6—9: „Mă mir că așa de grabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie, care nu este alta, decît că sînt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi sau înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decît aceea pe care v-am vestit-o, — să fie anatema!“

II Tim. IV, 2—4: „Propovăduiește cuvîntul, stăruiește cu timp și fără de timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată îndelunga răbdare și învățătură. Căci va veni o vreme cînd unii nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci — dornici să-și desfăteze auzul — își vor grămădi învățători după poftele lor și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme.“

Tit III, 9—11: „Iar de întrebările nebunești, și de genealogii, și de certuri, și de sfădirile pentru lege — ferește-te, căci sînt nefolositoare și deșarte. De omul eretic, după întîia și a doua mustrare, depărtează-te, știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osîndit.“

I Tim. VI, 3—5: „Iar de învață cineva într-alt chip și nu se ține de cuvintele cele sănătoase ale Domnului nostru Iisus Hristos și de învățătura cea bună după credință, acela e un îngîmfat, care nu știe nimic, suferind de boala discuțiilor și certurilor de cuvinte, din care pornesc: ceartă, pizmă, defăimări, bănuieli nedrepte, gîlcevile necurmate ale oamenilor stricați la minte și lipsiți de adevăr, care socotesc că evlavia este un mijloc de cîștig. Depărtează-te de unii ca aceștia.“

Filip. I, 15—16: „Unii, e drept, vestesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă.“

Filip. II, 3: „Nu faceți nimic din duh de ceartă, nici din mărire deșartă, ci cu smerenie unul pe altul socotească-l mai de cinste decît el însuși.“

II Tim. III, 5: „Sînt unii avînd înînfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te și de aceștia.“

II Tim. III, 14: „Tu însă rămîi în cele ce ai învățat și de care ești încredințat, deoarece știi de la cine ai învățat.“

* Aceste texte se reproduc pentru folosul P. C. preoți în convorbirile cu credincioșii.

Cu prilejul Sfintelor Sărbători ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei, întîmpinăm pe toți colaboratorii și cititorii, din țară și străinătate ai *„Telegrafului Român“*, cu urarea sinceră de sănătate și întru toate cele de folos bunăsporire.

Ne rugăm Domnului ca Anul 1987 să fie un an de belșug, de pace și bunăvoire între oameni.

LA MULȚI ANI!

„Dumnezeu s-a arătat în trup"

Mărturisim într-un glas cu Apostolul: „Cu adevărat mare este Taina dreptei credinţe. Dumnezeu S-a arătat în trup" (I Tim. 3, 16). Fapt cu desăvîrşire unic, asemănător creaţiei şi chiar mai mare decît creaţia: Fiul lui Dumnezeu S-a făcut şi Om, S-a arătat în trup ca al nostru, ca al fiecăruia dintre noi. S-a făcut ceea ce El Însuşi a făcut, El „prin care toate s-au făcut" (Ioan 1, 3).

A luat trup din Fecioară nepătată, pregătită a fi vas ales darului divin, vas Celui fără de păcat. Pogoară asupra ei Duhul Sfînt şi o face Preacurată, asemenea apelor celor de la începuturi, peste care „se purta Duhul lui Dumnezeu" (Facere 1, 2).

Dar Fiul lui Dumnezeu a venit la „ai Săi", la noi toţi care purtăm şi povara păcatului. Tatăl Îl trimite din strălucirea slavei celei mai presus de lume, în lume, „întru asemănarea trupului păcatului" (Rom. 8, 3), dar anume „pentru a osîndi păcatul în trup" (Rom. 8, 5). Iar El ascultă. Deşi „Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o răpire a fi întocmai cu Dumnezeu, ci S-a micşorat pe Sine, chip de rob luînd, făcîndu-Se asemenea oamenilor ..." (Fil. 2, 6—7). Altfel zicînd, Fiul fiind Dumnezeu prin fire şi nu prin „răpire", aşa cum a încercat să fie lucifer, nu se teme că-şi va pierde slava dumnezeiască făcîndu-Se om, îmbrăcînd haina „robului". Dimpotrivă, descoperă atotputernicia Dumnezeirii care „nu cunoaşte obstacole chiar în condiţiile potrivnice firii" (Sf. Grigore de Nyssa). Puterea Ei, a Dumnezeirii, se arată în iubirea care se apleacă şi mîntuieşte. „Alege, cum tîlcuieşte Biserica, drept calea cea mai bună smerenia." Noi pervertim adesea înţelesul cuvintelor. Socotim uneori manifestarea orgoliului drept înălţare, iar afirmarea smereniei drept cădere.

Dar Mîntuitorul pe calea ei, pe calea smereniei a şi coborît, S-a şi înălţat. Ca Fiu al lui Dumnezeu, făcîndu-Se om, n-a socotit o ştirbire a slavei Sale îmbrăcînd haina smerită a trupului nostru. Ca Fiu al Omului, n-a cugetat la „răpirea" slavei dumnezeieşti, ca oarecînd cel dintîi dintre îngeri; ci, „S-a smerit pe Sine, ascultător făcîndu-Se pînă la moarte şi încă moarte de cruce" (Filip. 2, 8). Iar „Dumnezeu L-a preaînălţat şi I-a dăruit Lui nume mai presus de orice nume" (Filip. 2, 9).

Prin aceasta, Hristos-Domnul a descoperit în amîndouă firile — şi în cea umană — dumnezeirea, măreţia nu numai a iubirii, ci şi a smereniei, puterea ei mîntuitoare. Prin ea, prin smerenie, cum adînc tîlcuieşte Sf. Grigorie Palama, „nimiceşte covîrşitor de minunat cauza căderii celei dintîi — trufia. Căci, zice teologul harului, începătorul răului voind să nu fie mai mic şi mai prejos decît nici unul dintre îngeri, şi voind să se facă asemenea Ziditorului însuşi, prin supremaţie, cel dintîi a produs căderea păcătoasă nesfîrşit de mare şi nimeni altul nu a început primul să o săvîrşească". Iar cu acest păcat al mîndriei l-a ispitit şi pe Adam, împărtăşindu-i şi lui căderea.

„Naşterea Domnului", — pictură murală de la Voroneţ

Cît de luminos se dezvăluie atunci căile mîntuirii. „Dumnezeu, Cuvîntul cel născut din Dumnezeu, tîlcuieşte acelaşi Părinte Grigorie Palama, pogorînd jos şi unind omenitatea cu dumnezeirea, a arătat tuturor că smerenia este calea care duce către cele de sus ..." Că în Hristos această virtute divină face ca „cerul şi pămîntul să se bucure de aceeaşi cinstire ... Ce e mai vrednic de minunare, adaugă el, decît peştera, ieslea şi chiar scutecele pruncului! Nimic din cele făcute din veac nu este mai de folos obştesc şi mai divin decît cele legate de naşterea lui Hristos" *(La naşterea mîntuitoare după trup a Domnului şi Dumnezeului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos)*. De naşterea Lui în trup şi de toate cele ale trupului.

Privindu-L smerit în iesle, în trup plăpînd, ocrotit de Fecioara-Mamă, de un Drept care poartă în el speranţa mesianică, îi auzi cuvintele: „Cine Mă vede pe Mine, vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine" (Ioan 12, 45), pe Dumnezeu Tatăl. Şi El, Tatăl M-a trimis în chipul vostru smerit, pentru a fi cu voi „în toate zilele pînă la sfîrşitul veacului" (Matei 28, 20), pe veci.

Cînd îţi priveşti trupul, cîteodată istovit, sau măcinat de vreo boală, neputincios, şi te cuprinde chiar sila, dezgustul, deznădejdea cu gîndurile ei negre, deodată în sufletul tău creştin un cuget inspirat străbate întunericul şi îţi spune: „Într-un asemenea trup ca al tău S-a îmbrăcat Dumnezeu însuşi; L-a purtat, S-a descoperit în el, făcîndu-şi din el, din smerenie, veşmînt divin. Cîtă mîngîiere, putere şi speranţă mîntuitoare dobîndeşti atunci, cunoscînd că El „neputinţele noastre le-a luat şi boalele noastre le-a purtat" (Matei 8, 17).

Şi, ia asupră-Şi toate ale noastre, în afară de păcat. Doctorul vine să vindece, nu să ia boala. Coboară pentru a ne salva. Pentru a Se înălţa apoi, dar nu singur, ci împreună cu cei pentru care a coborît, cu noi. Pe atît se face Om, pe cît ne face pe noi, prin Întrpare, „dumnezei după har", El în care „locuieşte trupeşte toată plinătatea dumnezeirii" (Col. 2, 9).

De aceea, neîncetat Iisus Hristos Se arată şi Dumnezeu şi Om: pentru a lucra şi în noi unitatea între uman şi divin; pentru a mîntui şi îndumnezei umanul în întregime, suflet şi trup. Coborîrea Lui deschide cerul, aduce corul îngerilor: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pămînt pace ...", şi cerul aprinde o stea menită să lumineze calea spre El. Dar martori sînt şi păstorii smeriţi, şi înţelepţi din depărtări, şi chiar biete necuvîntătoare care-şi recunosc Stăpînul (Isaia 1, 3).

Pruncul primeşte a opta zi tăiere împrejur, supunîndu-se ca orice om, Legii; dar numele Lui e comunicat de îngeri de la Tatăl, şi semnificaţia lui este divină. Iisus-Iehoshua=Iahve mîntuieşte. Iisus este Mîntuitorul.

Creşte cu vîrsta şi înţelepciunea, şi divină, şi umană. De aceea, la 12 ani uimeşte cu înţelepciunea Lui pe învăţătorii Templului. Primeşte la 30 de ani „botezul pocăinţei de la rob", dar cerul se deschide iarăşi, Duhul Sfînt coboară „în chip trupesc, ca un porumbel" (Luca 3, 33) asupra Lui şi glasul Tatălui rosteşte: „Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit" (Matei 3, 17).

În ochii Lui umani străluceşte privire divină. Cu ei luminează mîngîietor „peste cei zdrobiţi la inimă", dar înmărmureşte şi pogoară la pămînt pe cei ce vin să-L prindă (Ioan 18, 6). Şi totuşi se lasă prins. Iar mîinile Lui, care se lasă legate şi pironite pe cruce, sînt acelea care au binecuvîntat şi binecuvîntează, care au scos din apă pe Petru, din mormînt pe Lazăr, din iad pe Adam. — Cel ce ne-a lăsat trupul Său ca hrană, ca „pîine a vieţii", a primit El însuşi „pîine" în casa vameşilor, sau la ospăţul pregătit de Marta în Bethania.

În grai uman rosteşte cuvînt Cel ce este Dumnezeu Cuvîntul. Şi graiul Lui poartă mesaj, cuvinte ce n-au fost rostite vreodată de cineva: „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea încît pe unicul Său Fiu L-a dat ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viaţă veşnică" (Ioan 3, 16). Sau: „Oricine voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să-Mi urmeze Mie" (Marcu 8, 34). Dar de la El se aud şi cuvinte răsărite din firea şi durerile noastre: „Părintele Meu, de este cu putinţă, treacă paharul acesta de la Mine ..." (Matei 21, 39); „Mi-e sete" (Ioan 19, 28). Şi mai ales: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit!" (Ps. 21, 1; Matei 27, 46). Se face una cu strigătul suferinţei Psalmistului, cu cea mai adîncă suferinţă a noastră. Suferinţa divină se uneşte cu suferinţa umană: Observă un suflet greu încercat: „Cei vechi (Iov David, Ieremia ş. a.) nu se temeau de pedeapsa lui Dumnezeu, ci mai curînd de posibila Lui îndepărtare. A fi părăsit de Dumnezeu e mai grav decît a fi pedepsit de El" (Elie Wiesel). Dar tocmai în acest strigăt, în cutremurătoarea chemare a celui ce se simte părăsit, nu se simte şi prezenţa Părintelui care tocmai aşteaptă chemarea noastră? (Luca 15, 20).

A sfinţit trupul, dar prin cruce. Dumnezeu fiind, a transformat crucea însăşi. Unealta de tortură devine în El jertfă. El „poate schimba răul în bine" (Fac. 50, 20). În cruce a descoperit suprema smerenie şi suprema iubire. Iar în suprema smerenie şi suprema iubire a descoperit suprema viaţă: Învierea şi Viaţa de veci, în trup. În acest trup socotit de unii din cei vechi: „temniţă", „mormînt", „izvor al răului", iar de Revelaţie „templu al Duhului Sfînt", menit a fi schimbat — nu şi fără nevoinţa noastră — spre a fi asemenea trupului slavei Sale" (Fil. 3, 21).

Pentru aceasta S-a arătat Dumnezeu cel viu în trup. Pentru a înălţa acest trup smerit, pentru a-i reda viaţa şi slava cea „după chipul" Său. De aceea, „Cuvîntul trup S-a făcut şi S-a sălăşluit între noi şi am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr" (Ioan 1, 14).

Pr. prof. *Constantin Galeriu*

A 48-a Conferinţă Teologică Interconfesională

În zilele de 2 şi 3 dec. 1986 s-au desfăşurat, la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, lucrările celei de-a 48-a Conferinţe teologice interconfesionale.

Au luat parte conducători de culte din ţara noastră, ierarhii titulari ai eparhiilor din Ardeal şi Banat, episcopii şi arhiereii-vicari ai Bisericii Ortodoxe Române, profesori de la Institutele teologice universitare din Bucureşti, Sibiu, Cluj-Napoca, Alba Iulia şi Iaşi, consilieri, redactori ai presei bisericeşti, doctoranzi în teologie, studenţi şi alţi invitaţi.

Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist a adresat cu acest prilej Conferinţei următorul mesaj:

Este o bucurie deosebită pentru mine să întîmpin teologii şi reprezentanţii cultelor din România, întruniţi în cea de-a 48-a Conferinţă Teologică Interconfesională şi să le transmit cele mai alese doriri de bine şi succese în desfăşurarea lucrărilor acestei întruniri în spiritul autenticei înfrăţiri ecumenice de la noi.

Folosesc acest prilej după instalarea ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, pentru a adresa tuturor participanţilor cuvînt de îndemn în lucrarea fără preget de adîncire a bunelor relaţii de colaborare şi respect reciproc care s-au statornicit şi se dezvoltă necontenit între cultele din ţara noastră.

În dorinţa de a continua şi promova această lucrare în slujba idealului de unitate creştină şi de unitate în muncă a tuturor fiilor patriei noastre, rog pe Atotputernicul Dumnezeu să binecuvînteze toate strădaniile noastre comune şi ale harnicului popor român pe calea slujirii şi apărării păcii dorită de toată lumea.

Socot că sînt în asentimentul tuturor celorlalţi conducători de culte din ţara noastră pentru a Vă asigura pe toţi participanţii la cea de-a 48-a Conferinţă Teologică Interconfesională că împreună nu vom precupeţi nici un efort pentru a sprijini iniţiativele înaltei autorităţi de stat menite colaborării şi înfrăţirii dintre oameni şi popoare.

† TEOCTIST

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Toţi cei prezenţi au primit cu vie satisfacţie cuvîntul de salutare şi îndemn spre o tot mai fructuoasă conlucrare ecumenică adresat de Întîistătătorul Bisericii Ortodoxe Române.

Tema generală dezbătută în cadrul Conferinţei a fost: *„Pacea — act de dreptate şi slujire."* Asupra acestei teme, P. C. pr. dr. Liviu Streza, asistent la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, a alcătuit un amplu şi temeinic documentat referat.

Motivînd actualitatea temei, referentul a arătat:

„Proclamarea de către Organizaţia Naţiunilor Unite a acestui an drept Anul Internaţional al Păcii este un act profund semnificativ. Acest act arată, pe de o parte, că omenirea este deplin conştientă de situaţia precară a păcii mondiale, iar pe altă parte că nevoia de pace adevărată este adînc resimţită de toate popoarele lumii.

Într-adevăr, statornicia unei păci durabile în lume, indisolubil legată de satisfacerea aspiraţiilor de bunăstare şi progres ale tuturor naţiunilor, reprezintă problema cardinală a epocii noastre. Confruntaţi cu pericolul unui război nuclear, trăind sub ameninţarea crescîndă pe care o reprezintă actuala cursă a înarmărilor, suportînd consecinţele nefaste ale incredibilelor cheltuieli militare, oamenii zilelor noastre doresc pacea ca pe bunul cei mai de preţ."

În continuare, a fost înfăţişat aspectul: pacea ca *„act de dreptate"*, evidenţiindu-se cele două înţelesuri ale acestei expresii definitorii din titlu şi anume: 1. pacea este un drept al oamenilor şi popoarelor, care se situează imediat după dreptul la viaţă şi 2. pacea adevărată trebuie să se întemeieze pe dreptate, să fie roada dreptăţii.

În partea a doua a referatului a fost dezbătut aspectul: *„pacea — act de slujire"*, subliniindu-se ideea că pacea nu trebuie doar dorită, aşteptată, nădăjduită ci lucrată, căutată, obţinută prin strădanii necontenite.

În final au fost puse în lumină *formele concrete de slujire creştină a păcii.* S-a arătat între altele că: „Bisericile noastre îşi desfăşoară activitatea în sînul unui popor iubitor de pace, cunoscut în lumea întreagă prin fermitatea şi unanimitatea cu care-şi afirmă dorinţa de pace ... Profund semnificativ în ce priveşte hotărîrea poporului nostru de a face totul pentru salvgardarea păcii este referendumul din 23 noiembrie a. c. pentru reducerea cu 5% a armamentelor, efectivelor şi cheltuielilor militare ... Avînd la bază strălucita iniţiativă a Preşedintelui ţării noastre, Domnul Nicolae Ceauşescu, mare erou al păcii ..., referendumul a dovedit odată mai mult democratismul şi umanismul orînduirii noastre socialiste."

O formă concretă de slujire a păcii de către Bisericile şi cultele din ţara noastră a fost votul afirmativ şi unanim exprimat în cadrul acestui referendum de către toţi slujitorii şi credincioşii cultelor.

După citirea referatului, un număr de 15 participanţi s-au înscris la cuvînt, dînd expresie hotărîrii lor ferme de a sprijini, de pe poziţiile proprii şi cu mijloacele specifice, toate acţiunile iniţiate de către poporul nostru sub conducerea eminentului Preşedinte Domnul Nicolae Ceauşescu pentru pace şi dezarmare, pentru instaurarea în lume a unui climat de linişte şi colaborare.

În final, rectorul Institutului gazdă a dat citire „Concluziilor" formulate de către Comisia rectorilor şi prorectorilor, din care s-a desprins ideea că astăzi nu există bun mai de preţ decît pacea, că singura alternativă pentru salvarea vieţii pe pămînt o constituie dezarmarea generală şi totală, şi în primul rînd dezarmarea nucleară.

În cea de-a doua zi a Conferinţei — miercuri, 3 decembrie a. c. — a avut loc o expunere cu titlul: „Mircea cel Mare, apărătorul gliei străbune, personalitate de seamă a istoriei poporului român" (cu prilejul împlinirii a 600 de ani de la înscăunarea sa ca domn al Ţării Româneşti). Conferenţiarul a fost D-l prof. dr. Nicolae Stoicescu din Bucureşti, care a conturat în chip magistral o însemnată şi zbuciumată, în acelaşi timp, epocă din bimilenara istorie a poporului nostru.

Şi cu această ocazie au luat cuvîntul mai mulţi participanţi care şi-au exprimat profunda recunoştinţă pentru grija manifestată de conducerea statului, personal de Preşedintele Nicolae Ceauşescu, pentru punerea în valoare a momentelor importante din istoria poporului român şi evocarea unor mari personalităţi, ceea ce contribuie la educarea generaţiilor prezente şi viitoare în spiritul dragostei nemărginite de Patrie şi de apărare a pămîntului străbun.

Duminica Sfinţilor strămoşi

Drept urmare a cuvintelor din Cartea Sfîntă: „Aduceţi-vă aminte de mai marii voştri, care v-au vestit Cuvîntul lui Dumnezeu, priviţi cu luare aminte, cum şi-au încheiat ei viaţa, şi urmaţi-le credinţa" (Evrei 13, 7), cu multă evlavie Biserica ortodoxă cinsteşte pe eroii săi adică pe sfinţi. Cine sînt sfinţii? Sînt cei care prin viaţa lor, mai ales prin zelul şi credinţa lor s-au învrednicit de mari daruri de la Dumnezeu. Cînd sfinţii sînt luaţi ca ajutători, de către creştinii pioşi, Dumnezeu se îndură de aceştia, le ascultă rugile şi le împlineşte cererile.

După analogia cu cele nouă cete îngereşti, Biserica Ortodoxă a împărţit pe sfinţi tot în nouă cete; în fruntea lor stă Preasfînta, preacurata, preabinecuvîntata Maică a Domnului. Dintre aceste nouă cete, cei mai des pomeniţi, sînt sfinţii Părinţi, mari dascăli ai Bisericii, deoarece ei, prin învăţăturile şi mai ales prin scrierile lor, au pus Ortodoxia pe făgaşurile pe care merge astăzi.

Patru duminici, din cele cincizeci şi două (uneori 53), cîte are anul nostru bisericesc, sînt consacrate cinstirii sfinţilor Părinţi care împodobesc calendarul nostru creştinesc.

Prima duminică este duminica a şaptea după Paşti, care cade în luna mai sau iunie, după cum Învierea Domnului cade mai de vreme sau mai tîrziu. Pe stil vechi, (în uz la noi în ţară pînă la 1924), Paştile cădeau între 22 martie şi 25 aprilie. După stilul nou (de la 1924 încoace) Paştile cad între 4 aprilie şi 8 mai. În prima Duminică, de care vorbim, sînt prăznuiţi Părinţii care au luat parte la sinodul prim ecumenic.

A doua Duminică a Sfinţilor Părinţi este cea care cade între 11 şi 18 iulie. Se ştie că cele şapte zile ale săptămînii nu sînt fixe, ci variabile. De exemplu, dăcă în 1986 data de 1 ianuarie a fost o miercuri, apoi în 1987 data de 1 ianuarie va fi o joi, iar în 1988, data de 1 ianuarie va fi într-o vineri. În duminica a doua a Sfinţilor Părinţi sînt cinstiţi Părinţii care au participat la cele şase sinoade ecumenice.

A treia duminică a Sfinţilor Părinţi cade între 12 şi 19 octombrie. În ea sînt comemoraţi părinţii de la sinodul al şaptelea ecumenic.

Cea de a patru Duminică a Sfinţilor Părinţi este cea care precede marea sărbătoare a Naşterii Mîntuitorului, în calendare numită Duminica dinaintea Naşterii Domnului. În ea sînt prăznuiţi părinţii după trup ai Domnului Hristos, adică cei din care se trage Sfînta Fecioară Maria, Maica Domnului.

Biserica Ortodoxă n-a uitat însă, nici pe părinţii neamului omenesc, care au vieţuit înainte de venirea în lume a Mîntuitorului nostru. Deşi aceştia n-au fost creştini, căci nu puteau fi, deoarece au trăit înainte de Domnul Hristos, totuşi fiindcă ei au murit în speranţa venirii Sale, de aceea Biserica creştină îşi aduce aminte şi de ei.

Pentru aceasta, în duminica care precede Duminica înainte de Naşterea Domnului, Biserica Ortodoxă serbează pomenirea tuturor patriarhilor, proorocilor şi dascălilor, care au adormit în nădejdea venirii lui Mesia. Această duminică a primit numele de Duminica sfinţilor Strămoşi şi este celebrată între 11 şi 18 decembrie. În 1986 este prăznuită la 14 decembrie, în 1987 la 12 decembrie şi aşa mai departe.

Dăm mai jos două imne din zecile cu care Biserica Ortodoxă cinsteşte pe sfinţii strămoşi. Ele sînt luate din Mineiul pe decembrie:

„Veniţi, iubitorilor de prăznuire, să lăudăm cu psalmi adunarea strămoşilor. Pe Adam, pe Enoch, pe Noe, pe Melhisedec, pe Avraam, pe Isac, iar după darea Legii, pe Moise, pe Aaron, pe Iisus al lui Navi, pe Samuel şi pe David, pe Isaia, Ieremia, pe Iezechiel şi pe Daniel, pe cei doisprezece. Cu aceştia pe Ilie, pe Eliseu, pe Zaharia şi pe Ioan Botezătorul ..."

„Veniţi toţi cu credinţă, să prăznuim pomenirea cea de peste an a părinţilor celor mai înainte de Lege: a lui Avraam şi celor împreună cu dînsul, seminţie din Iuda, pe toţi după vrednicie să-i cinstim. Să lăudăm pe tinerii cei din Babilon, care au stins văpaia în cuptor, căci ei sînt chipul Sfintei Treimi ..."

Cu astfel de cuvinte şi multe altele, tot aşa de calde, Biserica Ortodoxă cinsteşte pe cei care au adormit cu speranţa venirii lui Mesia, Mîntuitorul lumii.

Pr. prof. *Ath. Negoiţă*

Cinstire obştească

Întors la Sibiu după ultimele îndatoriri de peste hotare şi din capitala ţării, unde a luat parte la marile şi ştiutele evenimente din viaţa Bisericii noastre, în cadrul Sf. Liturghii, săvîrşită în catedrala mitropolitană din Sibiu, Duminică, 23 noiembrie 1986, Î. P. S. nostru Mitropolit Antonie al Ardealului a făcut o prezentare a acestor evenimente, după care a vorbit credincioşilor prezenţi în număr mare despre pericopa evanghelică din Duminica arătată.

Înainte de încheierea Sf. Liturghii, P. Cuv. arhim. Dionisie Dan, vicarul ad-tiv de la Centrul arhiepiscopesc din Sibiu, a citit o rugăciune de mulţumire lui Dumnezeu, trecută prin inimile tuturor credincioşilor prezenţi, pentru binefacerile revărsate asupra Î. P. S. Mitropolit Antonie al Ardealului, cu prilejul împlinirii vîrstei de 60 de ani.

După Sf. Liturghie, P. C. cons. Gheorghe Papuc a adus în atenţie crîmpeie din viaţa şi din extrem de întinsa şi bogata activitate, revărsată pe multe tărîmuri, a Î. P. S. Mitropolit al Ardealului, Dr. Antonie Plămădeală. S-au evocat astfel anii de seminar, anii de studenţie în Teologie, cînd Leonida Plămădeală se afirma ca un tînăr dotat cu o putere deosebită de pătrundere în esenţa lucrurilor, ca şi anii de studii peste hotare, în Anglia, cînd a început să conferenţieze în multe centre universitare europene, ţinînd chiar cursuri libere la o universitate din Spania, iar o seamă de reviste străine îi publicau unele din gîndurile sale şi cînd a redactat o teză de doctorat în Teologie, apreciată de ilustrul teolog ortodox al zilelor noastre, pr. prof. Dr. D. Stăniloae, drept *„un adevărat eveniment în scrisul, în gîndirea teologică şi orientarea Bisericii noastre"*.

Au fost aduşi în atenţie de asemenea anii de muncă intensă depusă ca episcop vicar-patriarhal, cînd a impulsionat o seamă de sectoare ale Administraţiei patriarhale: tipografie, comisia de pictură bisericească etc., cînd a înfiinţat o seamă de parohii ortodoxe române peste hotare, precum şi o revistă în limbile franceză şi engleză pentru doritorii străini de a ne cunoaşte Biserica, cînd a început să fie deja cooptat şi să se afirme şi într-o serie de organisme bisericeşti internaţionale şi cînd a publicat cinci lucrări în volum, afară de zecile de studii şi articole. Aceeaşi muncă a desfăşurat ca episcop al Buzăului, unde, deşi a rămas numai doi ani, a lăsat de asemenea cinstitoare urme, între care: punerea în lumină, la Centrul eparhial Buzău, a unui necunoscut palat brîncovenesc, repararea a cîtorva zeci de biserici afectate de cutremurul din 1977, a seminarului şi centrului eparhial din Buzău, publicarea a încă patru cărţi etc.

S-a adus totodată în atenţie cîteva aspecte din activitatea depusă de Î. P. S. Sa ca Mitropolit al Transilvaniei, unde, în cei aproape cinci ani de cînd o conduce, chipul Arhiepiscopiei s-a înnoit, atît sub aspect gospodăresc, cît şi misionar-pastoral. S-a înnoit prin aripa nouă, de o rară frumuseţe, ridicată la reşedinţa mitropolitană din Sibiu, prin spaţiile de la intrare, care s-au pictat tot aici cu scene din viaţa religioasă şi naţională a Transilvaniei, prin lărgirea spaţiului şi modernizarea tipografiei, prin lucrările de la Institutul Teologic din Sibiu, Schitul Păltiniş, Muzeul bisericii Sf. Nicolae — Braşov, Mănăstirea Brîncoveanu, prin reparaţiile capitale, înzestrările şi picturile care s-au executat sau se execută la foarte multe biserici din Arhiepiscopie, „dar mai ales — şi în primul rînd şi în chip special, cum a subliniat vorbitorul — prin înnoirea noastră lăuntrică, cler şi credincioşi deopotrivă, la care ne cheamă atît de susţinut şi stăruitor prin cuvintările substanţiale pe care le rosteşte, prin multele şi valoroasele cărţi pe care le scrie, şapte apărute sau în curs de apariţie de cînd este Mitropolit, prin marele număr de studii şi articole din presa noastră bisericească urmărite cu un real interes de cititori, prin predicile calde şi clare pe care le rosteşte etc."

În atenţie s-au adus desigur cele 5, 6, 7 şi chiar mai multe ieşiri pe care Î. P. S. Mitropolit Antonie le face anual peste hotarele ţării — deloc uşoare, atît sub raport fizic, cît şi intelectual — prin care contribuie la apropierea dintre Biserici, dintre oameni şi popoare, imperativ major şi categoric al zilelor noastre, la mai buna cunoaştere a tezaurului doctrinar şi cultic al Bisericii noastre, cît şi a minunatelor virtuţi ale poporului român.

În felul acesta, a arătat vorbitorul, Î. P. S. Mitropolit Antonie ne dă o pildă vie şi luminoasă de felul cum trebuie trăită şi „umplută" o viaţă.

În numele preoţilor şi credincioşilor prezenţi în catedrala mitropolitană din Sibiu, în încheiere vorbitorul a exprimat Î. P. S. Mitropolit Antonie, la acest popas aniversar, gînduri de aleasă cinstire, precum şi doriri fierbinţi de sănătate şi pace, de ani mulţi, umpluţi cu alte noi şi binecuvîntate împliniri, spre binele obştei pe care o păstoreşte şi al întregului şi vrednicului nostru popor.

Corul catedralei şi obştea credincioşilor au intonat imnul arhieresc şi mulţi ani trăiască.

Vădit emoţionat, Î. P. S. Mitropolit Antonie a mulţumit pentru simţămintele de dragoste care i s-au arătat şi manifestarea de simpatie care i s-a făcut în această zi, cît şi cu alte prilejuri.

Redacţia

Înalt Prea Sfinţitul Teofil Herineanu, Arhiepiscopul Vadului Feleacului şi Clujului — la împlinirea vîrstei de 77 de ani

Pentru Arhiepiscopia Vadului, Feleacului şi Clujului, ziua de 11 noiembrie din fiecare an are o semnificaţie deosebită. În această zi memorabilă colaboratorii şi preoţii din Eparhia Clujului omagiază cu aleasă bucurie ziua de naştere a arhipăstorului lor, a Î. P. S. Sale Arhiepiscop Teofil Herineanu.

Urmaş demn al distinşilor înaintaşi la cîrma Arhiepiscopiei Clujului, episcopii Ivan şi Colan, Arhiepiscopul nostru Teofil Herineanu a văzut lumina zilei la 11 noiembrie 1909, în satul Arcalia, comuna Sieu-Măgheruş, jud. Bistriţa-Năsăud, judeţ care a dat neamului nostru pe George Coşbuc şi Liviu Rebreanu.

După cursurile elementare din satul natal, Î. P. S. Sa a urmat Liceul Gheorghe Bariţiu din Cluj, iar în 1928 s-a înscris la Academia teologică din oraşul Gherla, jud. Cluj, pe care a absolvit-o cu rezultate alese, iar din anul 1932 şi pînă în anul 1949 a activat ca preot de enorie.

După istoricul act al unificării Bisericii româneşti din Ardeal, înfăptuit la 21 octombrie 1948, ca unul dintre cei mai distinşi preoţi, Î. P. S. Sa revine în sînul Bisericii mame.

Distingîndu-se printr-o aleasă vocaţie preoţească, Î. P. S. Sa, în data de 8 iunie 1949 a fost ales pentru treapta de arhiereu, iar în ziua de 21 august 1949, la schitul Dragoslavele, a fost hirotonit întru episcop pe seama Eparhiei Romanului şi Huşilor.

Vreme de 8 ani şi mai bine, aici, Î. P. S. Sa a desfăşurat o prodigioasă activitate pastorală, socială şi patriotică, după cum singur s-a exprimat în cuvintele: „În anii păstoririi mele la Roman şi Huşi, am simţit cu putere cum duhul nemuritor al lui Ştefan cel Mare pluteşte treaz în atmosfera spirituală a Moldovei şi se roagă mereu alături de clerul şi de poporul ortodox — în bisericile ctitorite de ei — pentru trăinicia dreptei credinţe şi pentru izbînzile poporului nostru."

Dorinţa marelui mitropolit al Ardealului Andrei Şaguna a fost de a reînfiinţa în centrul Transilvaniei, cu reşedinţa la Cluj, o episcopie pe vechea vatră a fostei episcopii a Vadului, ctitorită de domnitorul moldovean Ştefan cel Mare, şi a celei a Feleacului, unde o bună vreme au avut reşedinţa şi mitropoliţii Ardealului.

Pe scaunul reînfiinţatei episcopii, cu reşedinţa la Cluj, în anul 1921, după înfăptuirea unităţii de stat a românilor din cele trei Principate: Muntenia, Moldova şi Transilvania, avea să urce vrednicul de pomenire episcopul Nicolae Ivan, care după o deosebit de rodnică activitate de 15 ani, a trecut la cele veşnice în anul 1936.

Episcopul Nicolae Ivan, a cărei aniversare de 50 de ani de la moartea sa a avut loc anul trecut, a fost urmat în scaun de episcopul Nicolae Colan, păstorind eparhia Clujului pînă în anul 1957, an în care a fost trecut pe scaunul de mitropolit al Ardealului, cu reşedinţa la Sibiu.

Ajuns din nou vacant scaunul Episcopiei Vadului, Feleacului şi Clujului, în anul amintit 1957, cel de-al treilea ierarh la data de 22 decembrie 1957, Î. P. S. Sa Teofil Herineanu a fost înscăunat la Cluj. În felul acesta Î. P. S. Sa revine „la ai săi" în calitate de ierarh, stînd la cîrma acestei de Dumnezeu păzite eparhii vreme neîntreruptă de 29 de ani.

Înalt Prea Sfinţia Sa, Teofil Herineanu, a păstorit ca episcop pînă în anul 1973, cînd printr-o hotărîre a Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, Episcopia Vadului, Feleacului şi Clujului, avînd în vedere importanţa ei istorică, a fost ridicată la rangul de Arhiepiscopie, iar titularul ei a fost înălţat la rangul de Arhiepiscop, alegîndu-şi ca ajutor pentru o mai intensă activitate misionar-pastorală, potrivit nevoilor Eparhiei, pe P. S. Episcop-vicar Iustinian Chira Maramureşanul.

Cu prilejul înscăunării Î. P. S. Sale la Cluj, arhipăstorul nostru a spus: „Părăsesc plaiurile moldovene cu simţămîntul că şi duhul marelui voievod — atlet al creştinătăţii — mă trimite la ctitoria lui la Vad, reînviată şi sporită în condiţii de lărgire şi de libertate nevisate de el. Mă trimite să priveghez şi să străjuiesc ca toţi românii să nu se mai despartă în două strane adverse." Iar cu prilejul ridicării Episcopiei Vadului, Feleacului şi Clujului la treapta de Arhiepiscopie şi pe titularul ei la treapta de Arhiepiscop, la data de 9 septembrie 1973, Î. P. S. Sa declară: „Ca şi pînă acum voi trudi vizitînd parohiile, filialele, pe păstorii şi păstoriţii din eparhie, ducîndu-le cuvînt de mîngîiere creştinească, cuvînt de îmbărbătare în munca lor de propăşire duhovnicească şi cetăţenească. Străbătînd văile şi colinele eparhiei voi propovădui eparhienilor mei cuvîntul Domnului, care prin scrisul dumnezeiescului Apostol Pavel îi îndeamnă la pace, la înţelegere reciprocă, la unitate: „Vă îndemn fraţilor, pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos, să aveţi toţi acelaşi fel de vorbire, să n-aveţi dezbinări între voi, ci să fiţi uniţi în chip desăvîrşit într-un gînd şi o simţire" (I Cor. 1, 10).

Cu adevărat, realizările Î. P. S. Sale pe tărîm spiritual, cultural, pastoral ca şi pe plan gospodăresc stau mărturie vie activităţii deosebit de fructuoase, izvorîte dintr-o bogată experienţă pastorală vreme de 37 de ani.

Aşa cum a declarat nu o dată Î. P. S. Sa, în îndelungata şi aleasa sa activitate de ierarh, una din preocupările dominante ale activităţii sale a fost şi rămîne unitatea şi propăşirea Bisericii Strămoşeşti dublate de pacea şi liniştea ei interioară.

În toate ocaziile, Î. P. S. Sa a fost şi este frecvent şi constant luptător pentru pace prin cuvînt şi faptă, aducîndu-şi aportul în acest fel la bunaînţelegere, colaborare şi întrajutorare reciprocă, promovînd mai cu seamă ecumenismul local.

Ca urmare a recunoaşterii acestei contribuţii importante pe tărîm interconfesional, conducerea institutului protestant unic din Cluj-Napoca, i-a acordat Înaltului nostru ierarh titlul de „Doctor honoris cauza".

Prin calităţile sale alese, Înalt Prea Sfinţia Sa Arhiepiscopul Teofil a fost şi rămîne un model de slujire şi de rugăciune către Dumnezeu, sprijinitor şi ajutător moral şi material al păstoriţilor săi.

Momentul omagial al sărbătoririi împlinirii a 77 de ani de viaţă din acest an al Înalt Prea Sfinţitului nostru arhipăstor, a marcat un eveniment deosebit de ales şi semnificativ pentru colaboratorii Înalt Prea Sfinţiei Sale de la Centrul eparhial Cluj, pentru toţi preoţii eparhiei.

Evenimentul a fost sărbătorit într-un cadru festiv în saloanele reşedinţei eparhiale devansat cu cîteva zile, în data de 6 noiembrie 1986, faţă de 11 noiembrie, întrucît în data de Duminică, 9 noiembrie a. c. a fost fixată alegerea noului Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, unde Înalt Prea Sfinţitul Arhiepiscop Teofil Herineanu nu putea să nu fie prezent.

În prezenţa membrilor permanenţei Consiliului eparhial, a colaboratorilor şi angajaţilor Centrului eparhial, a membrilor corpului didactic de la Seminarul teologic Cluj-Napoca, a protopopului Clujului şi a unor preoţi din Cluj, a avut loc momentul omagial.

Personalitatea şi bogata activitate pastorală a Înalt Prea Sfinţitului arhiepiscop Teofil a fost omagiată în cuvinte alese de către Prea Sfinţitul Episcop-vicar Iustinian Maramureşanul, de P. C. Sa Liviu Ştefan — Vicar administrativ, de P. C. Sa Constantin Bradea, Directorul Seminarului teologic din Cluj şi de P. C. Sa Jeler Ioan, Protopopul Clujului.

Tuturor vorbitorilor şi celor prezenţi la distinsa sărbătoare a răspuns călduros, cu mulţumiri, Înalt Prea Sfinţia Sa, după care cei prezenţi au fost invitaţi de Înaltul sărbătorit la o agapă omagială, pregătită cu acest prilej.

Aşa cum i-au fost adresate călduroase felicitări şi urări de bine, sănătate şi zile senine, de către cei prezenţi, şi pe această cale îi adresăm Înalt Prea Sfinţiei Sale urarea de „Mulţi şi fericiţi ani cu lungime de zile întru sănătate deplină."

Prot. *Liviu Ştefan*
Vicar administrativ

TELEGRAMĂ

(Continuare în pag. a 2-a)

Dorim să Vă aducem la cunoştinţă că Biserica Ortodoxă întotdeauna s-a străduit şi se străduieşte şi astăzi pentru instaurarea păcii în lume. Patriarhia Ierusalimului a organizat de curînd o manifestare panortodoxă la Betleem pentru pace, la care a participat şi o delegaţie a Bisericii româneşti. Am vrea să vă asigurăm, de asemenea, că apreciem în mod deosebit eforturile Excelenţei Voastre pentru rezolvarea rapidă şi dreaptă a problemei Orientului Mijlociu, pentru reinstaurarea păcii în lume, precum apreciem şi hotărîrea luată de curînd de România de a reduce cu 5 la sută efectivele şi cheltuielile militare.

Întorcîndu-ne la reşedinţa noastră, cu aceste deosebite impresii, dorim să felicităm din inimă pe Excelenţa Voastră pentru eforturile neobosite în vederea consolidării păcii, a dreptăţii şi a respectului reciproc între popoare şi, în mod special pentru colaborarea armonioasă cu Biserica şi Vă dorim Dvs. şi întregului popor român succes în toate şi bunăstare.

Cu preţuire şi bune urări

Plenara Consiliului Naţional ...

(Continuare din pag. 1)

La dezbaterile asupra punctelor înscrise pe ordinea de zi, mai mulţi participanţi au dat expresie sentimentelor de dragoste şi înaltă stimă pe care toţi cetăţenii patriei le nutresc faţă de Domnul Nicolae Ceauşescu, eminentul conducător dăruit trup şi suflet binelui şi fericirii poporului, cauzei păcii mondiale.

Vorbitorii au adus, de asemenea, un respectuos omagiu Doamnei Elena Ceauşescu, eminent om politic şi savant de faimă mondială, pentru contribuţia la înflorirea învăţămîntului, ştiinţei şi culturii în patria noastră, pentru strădaniile pe care le depune în slujba făuririi unei vieţi prospere a poporului nostru.

În unanimitate, participanţii au exprimat deplinul lor acord faţă de proiectul Planului naţional unic de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România pe anul 1987 şi proiectele Planului financiar centralizat al economiei naţionale şi al Bugetului de stat pe anul 1987. S-a apreciat că toate aceste documente deschid o nouă perspectivă de dezvoltare a economiei româneşti, de progres şi civilizaţie a Patriei noastre.

În aplauzele şi ovaţiile celor prezenţi la plenară a luat cuvîntul Domnul Nicolae Ceauşescu, Preşedintele Republicii Socialiste România, Preşedintele Frontului Democraţiei şi Unităţii Socialiste.

Apreciind valoarea deosebită a documentelor adoptate de plenară, Domnia Sa a arătat că pentru transpunerea în viaţă a prevederilor înscrise în cuprinsul lor este necesar să se acţioneze cu toată hotărîrea şi răspunderea. „Va trebui să se acorde o atenţie deosebită ridicării calităţii şi nivelului tehnic al producţiei — a arătat Domnia Sa — ... Cînd vorbim de trecerea la un nou stadiu de dezvoltare, nu trebuie să înţelegem numai o trecere cantitativă, ci în primul rînd o etapă calitativ nouă în dezvoltarea generală a patriei, în toate domeniile, dar mai cu seamă în domeniul producţiei materiale, al activităţii ştiinţifice, de învăţămînt, al activităţii de formare a omului nou — constructor conştient al socialismului, al viitorului liber şi independent al Patriei noastre!"

Plenara s-a încheiat sub semnul profundei unităţi de simţire, a angajării ferme a tuturor participanţilor de a contribui în chip responsabil la îndeplinirea tuturor îndatoririlor majore care stau în faţa oamenilor muncii din Patria noastră, acum în pragul celui de-al doilea an al cincinalului 1986—1990.

Lucrările sesiunii Marii Adunări Naţionale

(Continuare din pag. 1)

Toate aceste proiecte de legi, care stabilesc direcţiile fundamentale ale dezvoltării ţării noastre în actuala etapă şi asigură condiţiile şi căile de acţionare pentru mersul ferm al poporului român pe calea înfloririi şi modernizării în continuare a economiei naţionale, a ridicării calităţii vieţii sale, ţelul suprem al politicii statului nostru, au fost analizate şi discutate în comisiile de specialitate permanente şi în plenul Marii Adunări Naţionale şi au fost votate, în unanimitate, devenind legi, care se înscriu ca parte integrantă în prevederile de ansamblu ale cincinalului 1986—1990.

Elaborate sub conducerea directă şi cu aportul determinant al Preşedintelui Ţării, Domnul Nicolae Ceauşescu, aceste documente de importanţă hotărîtoare pentru buna desfăşurare a întregii activităţi economico-sociale, prevăd ca imperative majore ale progresului economiei româneşti creşterea susţinută în 1987 a venitului naţional (cu pînă la 8—9% faţă de 1986) şi realizarea unei calităţi superioare a muncii şi vieţii întregului popor, bazate pe utilizarea cu maximă eficienţă a resurselor materiale şi de forţă de muncă.

Planul naţional unic de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România pe 1987 reflectă o dezvoltare susţinută a industriei, factorul hotărîtor al modernizării economiei naţionale şi al asigurării unei înalte eficienţe în toate ramurile de activitate.

Se prevede, de asemenea, creşterea aportului cercetării ştiinţifice şi extinderea progresului tehnic, potrivit programelor elaborate sub îndrumarea directă a Doamnei academician doctor inginer Elena Ceauşescu, prim vice-ministru al guvernului, preşedintele Consiliului Naţional al Ştiinţei şi Învăţămîntului.

Sînt deosebit de sugestive şi prevederile din plan privind dezvoltarea intensivă, modernizarea şi organizarea agriculturii pe baza celor mai noi cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii, sporirea puternică a producţiei agricole vegetale şi animale, asigurarea unor producţii sigure şi stabile.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

COMITETUL DE REDACŢIE: Dr. *Antonie Plămădeală*, Mitropolitul Ardealului — preşedinte; Pr. prof. Dr. *Dumitru Abrudan* — redactor responsabil; Diac. prof. Dr. *Aurel Jivi*, Arhid. *Gheorghe Papuc*, Pr. prof. Dr. *Mircea Păcurariu*; tehnoredactori: Diac. *Ezechil Oancea*, Pr. *Teodor Damian*; corector: Pr. *Vartolomeu Constantinescu*.

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — sectorul export-import presă P. O. Box 12-201, telex 10376 presfir Bucureşti, Calea Griviţei nr. 64—66.

ABONAMENTUL pe un an: 150 lei. Cont nr. 45.10.4.09.2 Taxa poştală plătită în numerar Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu | 44.206 |